

[Erik Kragh.]

religiøse retninger, hverken for buddhisterne, katolikkerne eller andre sekter; og man må ikke glemme, at under modstandskampen mod Frankrig var der talrige buddhister og andre religiøse ledere, som deltog i kampen mod franskmændene. Der er ikke repræsentanter for studentorganisationer eller andre grupper i befolkningen eller for de tidligere politiske partier; ej heller har de så meget omtalte skiftende regeringers medlemmer i de senere år fremvist ét eneste eksempel på, at nogen er deserteret, om jeg så må sige, til Vietconglødelser.

Endelig må det nu være rigtigt, at hvis Vietcong, som jo omfatter, skal vi sige 230.000 mand — det vil altså sige 1½ pct. af befolkningen — virkelig skulle have et meget stort flertal af befolkningen bag sig, så måtte denne krig da for længst have været forbi, længe før amerikanerne kom til med styrker af betydning, for som man så i Kina, og som man så på Cuba, kan en regering, som befolkningen ikke vil støtte, fordi den i virkeligheden har sin sympati hos en Castro eller en Mao, ikke holde; den vil ganske simpelt blive opløst af befolkningen og af hæren, som heller ikke vil støtte denne regering.

Hr. Frode Jakobsen siger, at under modstandskampen her kunne man søge ly i hvert hus. Vietcong søger som bekendt ly i junglen, og den måde, hvorpå de får ly i junglelandsbyerne, er simpelt hen den kendte med pistolen, med trusler, som befolkningen i de pågældende landsbyer ved de er nødt til at efterkomme, fordi det ellers gælder livet, da Vietcong har herredømmet i disse områder.

Derfor forekommer påstanden om, at den nationale befrielsesfront skulle repræsentere flertallet af befolkningen i Vietnam, mig ikke at være rigtig; men den bliver gentaget, idet hele den propaganda — nu tænker jeg ikke på forhandlingen her i tinget — vi i øjeblikket står over for i form af tryksager og på anden vis, bliver ved med at prøve på at hamre disse kendsgerninger

ind i offentligheden, for at det efterhånden skal blive troet.

Faren ved alt dette er jo, at man, hvis det finder sted i mange lande, i Nordvietnam skal tro, at den offentlige mening er ved at komme over på Nordvietnams side, og at man derfor ikke finder anledning til at indlade sig på forhandlinger.

Det er jo klart, at marskal Kys regering i Sydvietnam ikke er en repræsentativ regering; det er en militærregering, men man kan da heller ikke vente andet. Hvorledes skulle man få en repræsentativ regering? Hvorledes skulle man afholde valg, så længe krigen raser i landet? Den må betragtes som en overgangsregering, indtil man kan få noget andet. Som bekendt er amerikanernes politiske mål i Vietnam jo at sikre, at sydvietnameserne selv får lov at bestemme, hvilket styre de vil have. Hvis de bestemmer sig til at ville have et kommunistisk styre — ja, så har De Forenede Stater klart erklæret, at det er de indforstået med.

I det hele taget kan man jo ikke betragte disse problemer i Sydøstasien ud fra danske eller vesteuropæiske demokratiske synspunkter og på den baggrund, der er vor, fordi det drejer sig om en helt anden slags mennesker, en helt anden mentalitet, og fordi den — hvad skal man sige — levestandard, der findes i Sydøstasien, er af en helt anden art end her. USA har altså valgt at støtte de regeringer, der eksisterer, for at prøve på ved en sådan støtte, ved økonomisk hjælp og på anden måde at få ophjulpet levestandarden, at forbedre forholdene, således at der efterhånden kan blive mulighed for et demokrati.

I det øjeblik man giver efter over for et kommunistisk oprør og kommunisterne overtager magten — ja, så vil man da i hvert tilfælde ikke få noget demokrati. Det indtryk, man har, er, at den kinesiske ledelse — det har den åbent erklæret — vil søge at skaffe sig indflydelse gennem de såkaldt nationale befrielseskrige uden dog at ville erobre eller indlemme nogle af alle disse lande. Den nordvietnamesiske general